

SPOMENICI GRADA NINA.

2. Stariji arheološki nalazači sve do g. 1852.¹

Važni spomenici Daniellijeve zbirke, što su se našli u Đurovićevom vrtu, stoje u savezu sa onima, koje je Sabljar g. 1852. našao u Gojićevoj kući. Točni položaj Đurovićevoga vrta i kuće, s kojim se bave navedene isprave i iskapanja, biva nam naznačen investituroom od g. 1775, po kojoj je Đurovićev vrtal na jugu graničio s vrtom Mirkovićeovim (poznije Gojićevim), a s tri druge strane javnim putem.² To se slaže na dlaku s položajem današnjega vrta i kuće gosp. Medovića.

Ova je vijest i s toga važna, pošto je u Mirkovićevoj (Gojićevoj) kući, što stoji na uglu među sv. Križem i sv. Antunom opatom,³ te je u katastru od g. 1677. pod br. 126, Sabljar našao god. 1852. Isidin kip i dva napisa. Po tom i Isidin kip, sada u narodnom muzeju u Zagrebu, pripada izvorno istoj skupini, kojoj i kipovi Daniellijeve zbirke. Valjda i u Gojićevom još neistraženom vrtu bude spomenika i ostataka javnih zgrada, što stoje u savezu sa Đurovićevim i Daniellijevim nalazačima.

U Medovićeovom vrtu je po svoj prilici bio Augusteum, te toj zgradi pripada baza od bijelog kamena 0·86 m. u promjeru a 0·36 m. visoka, što rabi krunom zdenca.

Završujemo ovaj iscrpivi pregled starijih ninskih nalazača obaviješću preč. gosp. nadžupnika ninskoga P. Zanchi-ja. Kada se je god. 1843., mijenjao pločnik u nadžupskoj crkvi sv. Anselma, pod pločnikom otkrilo se je grobova, što su sizali u dubinu od 1·00—1·50 m. Kod glavnoga žrtvenika, i to do vrata sakristije na sjevernoj strani, ispod tih grobova, naišlo se na starinske zidove, i u jednom od istih na vrata. Onda se je cijenilo, da bi to bila vrata stare kripte ili valjda kakove još starije rimske zgrade. Kao što ćemo kašnje vidjeti, to su ostaci starije sredovječne ili rimske zgrade, što je stojala pod baptisterijem sv. Ivana Krstitelja.

¹ Nastavak članka u „Vjesniku“ N. s. IV str. 156—171.

² Nota delli terreni per il Signor Giuseppe Giurovich — — Item una muraccia con orto in questa città fra li seguenti confini da garbin, maistro, borra strada publica, e da sirocco ortaglie Mircouich.“ 28. Maggio 1775. Mandano parte li magnifici signori consi-

glieri, che attesa la supplica di Giuseppe Giurovich sia inuestito per se eredi — — nelle terre descritte. — — Consiliorum Nonae Lib. II, 1742—1779, fo 129 i d. C. k. namjesnički arhiv u Zadru, Ninski ostsjek.

³ Tloris grada Nina. Vjesnik hrv. arh. dr. N. S. IV, 164., br. 133 sv. Križ, a br. 122 sv. Antun opat.

3. Opis spomenika uz pokušajna iskapanja 1895—7. godine.

Ninjani sami i seljaci ninskoga varoša Klanica, obrađujući svoja polja u bližnjoj gradskoj okolici, češće otkriše starina, pretežno u grobovima. Sadržine grobova, većinom dakako nesustavno izvađene, dospješe djelomice u zadarski muzej sv. Donata, a djelomice u zbirku ninskoga veleposjednika g. M. Medovića u Zadru, od koje je jedan dio sada također pohranjen u muzeju sv. Donata u posebnom ormaru. Sadržaje glinene i staklene posude. Nekoliko predmeta je kroz privatne ruke otputovalo u inozemstvo.

Na predlog pokojnoga konservatora spomenika nadzornika Glavinića počelo se je državnim sredstvima istraživati ninske spomenike, te je provedeno i nekoliko pokušajnih iskapanja godina 1895—97. Međutim je na državne troškove bila popravljen crkva sv. Nikole u Prahuljama, djelomice srušena, što se već bijaše nagnula, da se u gomilu pretvori. A posrijed Nina starodavna crkvice sv. Križa bijaše još u opasnijem stanju. Zanimanjem konservatora savj. Tamina c. k. bečko središnje povjerenstvo je i ovu crkvicu dalo obnoviti, te su dan danas obje cjelovite. To su dva ponajbolje sačuvana ninska spomenika, s kojima je skupčana ne samo hrvatska povjest Nina, nego i najstarijega doba narodne povjesnice.

Nekim od pokusnih iskapanja prisustvovahu razni članovi arheološko-epigrafskoga seminara pri bečkom sveučilištu, poimence gosp. Schwarz i prof. Dr. P. Sticotti, koji je točno vodio dnevnik iskapanja u njegovoj prisutnosti izvedenih, te nađene predmete otpremio u zadarski muzej sv. Donata.

Kako su pokušajna istraživanja bila poglavito vođena s naumom, da se obogati muzej sv. Donata, to su i nađeni predmeti porazređeni bili po vrstama: napisi među ostale rimske napise; novci među novce, predmeti stakleni među stakla, a glineni među glinene. Samo sadržine od trijestak po prilici grobova u zadnje doba našasta, sačuvane su na okupu. Pri opisu u gradu opstojehih spomenika spomenut ćemo i uspjeh provedenih iskapanja, a na koncu pružit ćemo pregled nahodajaja manjih predmeta.

Nin nije još svestrano obrađen, premda su se osim starijih kao Farlata, Fortisa itd. i noviji pisci barem nuzgredice dotakli ninskih spomenika, kao Eitelberger,¹ Jackson,² te katkada i spljetski „Bullettino“ i „Starohrvatska Prosvjeta.“ Bianchijevo djelo, što se također opsežno bavi Ninom³, s kritičnoga gledišta zaostaje, te nije sveder pouzdano; temeljitije su bilješke prof. Benevenije na osnovi tiskanoga već gradiva.⁴

¹ Die mittelalt. Kunstdenkmale Dalmatiens, 1884., str. 166 i d. Po Eitelbergeru je spomenio ninske spomenike i V. Ranjina u „Hrvatskoj Vili“, kao i Bulić, Hrvatski spom. u Kninskoj okolici, str. 36 i d.

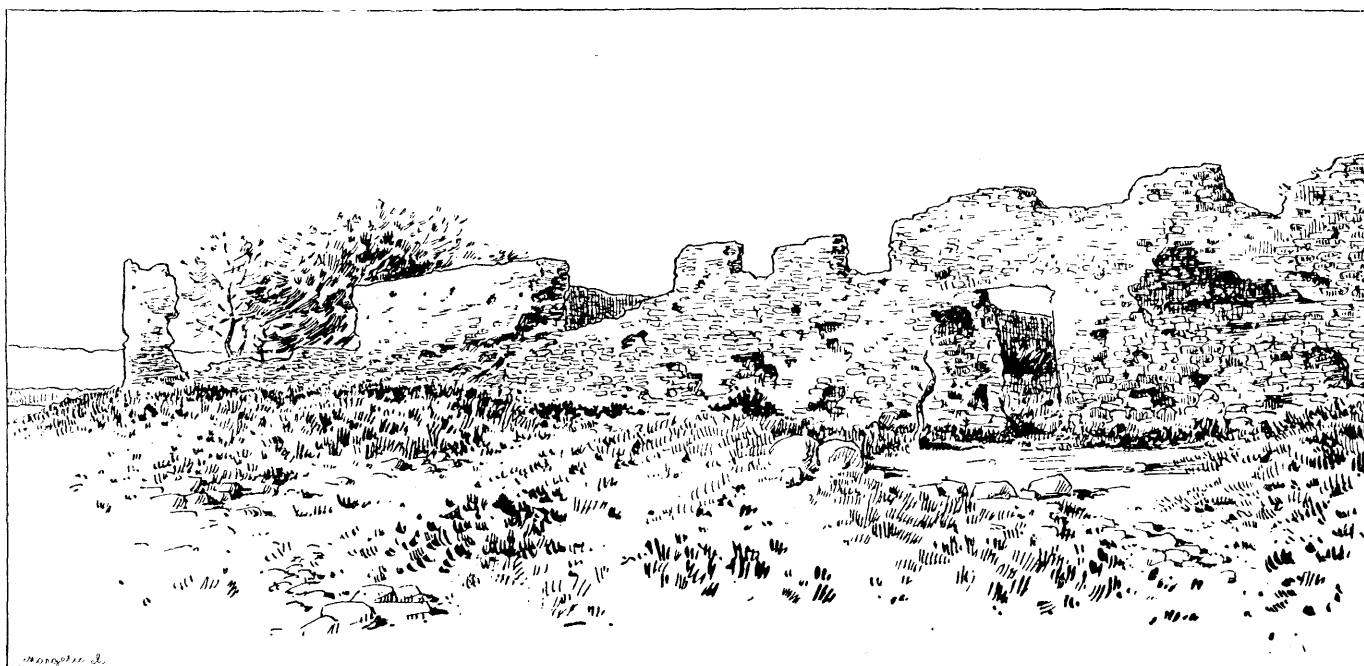
² Dalmatia the Quarnero, Oxford 1887, I, str. 338 i d. uz kratki povjesni pregled.

³ Zara cristiana, 1880, str. 183 i d.

⁴ Benevenia, Contributo alla storia di Nona, podlistak „Il Dalmata“ 1885 br. 94—6, 98—100; 1886, 1—6, 8—10; 12—16, 18.

A. Gradske utvrde.

Nin je ratovanjem češće postradao, najskoli od g. 1500 unaprijed. Po nalogu mletačke vlade Nin je bio od samih građana zapaljen g. 1646., te iz luke bombardovan. Gradski bedemi su tako pretvoreni bili u podrtine, koje su za obnovljenja g. 1673. bile javnim kamenolomom, kao što sve do naših dana. Ipak su se gradska vrata i miri, većim dijelom dakako u lošem stanju održali. Tako sa zapadne strane još strši visoko podrtina gradskoga kaštela i platno mira do

Sl. 128. Sredovječni gradski miri u Ninu u Dalmaciji, dio od Kaštela do sv. Marija.

kule Kandije Male (sl. 128). Na tlorisu grada smo označili debljom crtom još vidljive gradske mire (Vjesnik IV 164.).

Kako su gradski miri većim dijelom na podlozi starorimskih, tako se tragovi ovih na nekoliko mjesta vide. Poimence od Donjih Vrata k istoku i od Gornjih Vrata k sjeveru. Gornji dio platna s kruništem inače je starijega sredovječnoga doba. Osim Donjih i Gornjih Vrata još su vidiva Vrata od Kaštela na sredini zapadne stranice spram luke i na jug istima omanja vrata sv. Marije. Donja vrata su s više gledišta zanimiva, s toga ćemo se na njih potanje osvrnuti.

Sve do g. 1346. Nin je bio na poluotoku. Te godine mletačka vlada dade presjeci prevlaku, što je grad spajala s kopnom kod donjih vrata i napraviti most. Taj prokop bi izveden iz strateških razloga, da se grad sasvim rastavi

od kopna prokopom, koji je Rječina oblijevala.¹ Tom prigodom bjehu napuštena stara rimska vrata kod crkve sv. Marka, i sagrađena nova „Donja Vrata“, kao što i most ispred njih.

Sl. 129. Rimska vrata u Ninu.

¹ Ljubić, Listine VI, 236; sr. I, 397; II, 274; III, 313, 314; V, 270, 271.

Rimska vrata još se vide u starom gradskom zidu (sl. 129), uz kuću gosp. Leše Zanchi-ja (Floris grada, Vjesnik str. 164, br. 1). Donji dio zidan je izvana rustikom na nejednake visoke slojeve (0·33, 0·44, 0·25, 0·38 m.), te je pri dnu 1·80 m. debeo. Krševi su različite dužine (od 0·41 do 0·86 m.), a duboki poprečno 0·66 m. Fuge su okomite i kose; rubovi do 0·02 široki i oštro markirani, te bunjatura odskače za 0·03 m. Po načinu zidanja, rek bi da je ovaj dio gradskoga zida iz poznijega republikanskoga doba, te se sudara sa starijim zidom solinske akropole.¹

Od dekoracije ovih vrata nije na mjestu ništa ostalo; po svoj prilici je gradivo ili razneseno te uzidano drugdje, ili je ostalo pod gomilom, što zasipava donju trećinu vrata. U obližnjem vrtu, kažu susjedi, da ima velikih pragova i stupova na maloj dubini. Trebalo bi to ovjerovati kopanjem, koje bi se lako izvesti dalo. Time bi došla na vidjelo i glavna gradska ulica, koja je od najstarijega doba do polovine četrnaestoga vijeka bila poglavita žila kucavica gradskoga života i dobila bi se točna slika o stratifikaciji gradske topografije.

Od dekorativnoga gradiva ovih vrata jedan komad bi uzidan u obližnja donja vrata god. 1336. Nahodi se na južnom vanjskom uglu 2 m. od tla. Prvobitno je bio upotrebljen kao ugalnik, ali kašnje mu bi dograđen sprijeda zid, tako da ga se tamo vidi s lijevoga boka, ali se rukom može sav opipati. To je ključ svoda od bijelog kamena 0·51 × 0·51 m. Na boku je u visokom reljefu što od razine za 0·12 m. otskače, lik božanstva s rogovima. Poznato je, da se u podunavskim zemljama za rimskoga doba običavalo na gradskim vratima uklesati lik pomjesnoga vodenoga božanstva kao odvrtačalo (apotropaion), te prof. Conze takova je dva vratna ključa već objelodanio.² Na našem spomeniku bi bilo prikazano božanstvo obližnje ninske Rječine (Miljašić-Jaruga). Uz rimska vrata sa zapadne vanjske strane bje za srednjega vijeka dograđena četverokutna kula, što je sada uzidana u kuću gosp. L. Zanchija. Na uglu spram mora ove kule uzidana je čest nadgrobnoga rimskoga spomenika. To je škvadrani krš od bijeloga kamena 0·55 m. visok a 0·75 m. dug. Na desnoj polovici je u polureljefu žensko poprsje (0·55 × 0·38) otučena lica, odjeveno palijem prebačenim od desnoga na lijevo rame. Gornji desni ugao do čela lika je odvaljen.

Do vrata rimskih iznutra bila je crkva sv. Marka Ev., po kojoj su za starijega doba i sama vrata i ulicu nazivali; g. 1646. je pogorjela, da su joj se kašnje tek tragovi vidjeli.³

Donja vrata nam u kratko predstavljaju sve doživljaje grada potla polovine četrnaestoga vijeka. Dočim su s nutrašnje strane sačuvala izvorni oblik, pročelje je bilo često popravljeno. Zadnji put su bila donja vrata s mostom po-

¹ Sr. Voda po Spljetu i Solinu, str. 231.

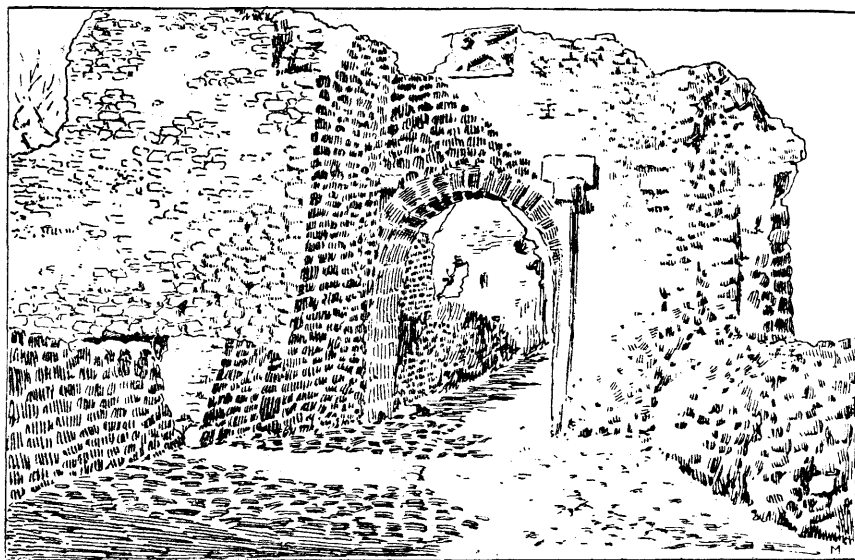
² Antike Bildwerke einheimischen Fundorts in Oesterreich. Takovih rogatih božanstva ima i na konsolama vrata Dioklecijanove palače u Spljetu.

³ Spomenuta u ispravi 28. II. 1449, de Grassis n. mj. 12 str. 76, — 22. IX. 1551: „nella città di Nona in strada di S. Marco; Civr. Katastar 1675, br. 46, fo 95; sr. br. 125, fo 22; v.; de Grassis n. mj. br. 97, 327.

pravljena za generalnoga providura Aloisa Foscarina III. g. 1778, kako neobjelodanjen napis, visoko nad svodom uzidan, svjedoči:

D . O . M
 ALOUSI FOS // // // PREGNALI
 // // // // // RIO
 ET . PRETORIO COMITIS
 // // // // // H/SPITIO
 PONS RESTAURATUS
 // // O
 M // CLXXVIII

Deo Optimo Maximo. Alou(i)si Fos[carini] pr(aef)e(cto) g(e)n(er)ali..... et pretorio comitis.... h[o]spitio, pons restauratus [ann]o M[DC]CLXXVIII. Nad napisnom pločom je i lav sv. Marka, što prednjim šapama drži grb, gdje je na okruglom štitu jelen a do njega kula; istovjetan s onim nad ulazom kneževskoga dvora gen. providura Petra Civrana

Sl. 130. Gornja vrata u Ninu.

od g. 1673. O bok napisu su u polurelijefu isklesane tikva pijenjača i pipun. To nije grb gradski, nego naimarov hir.

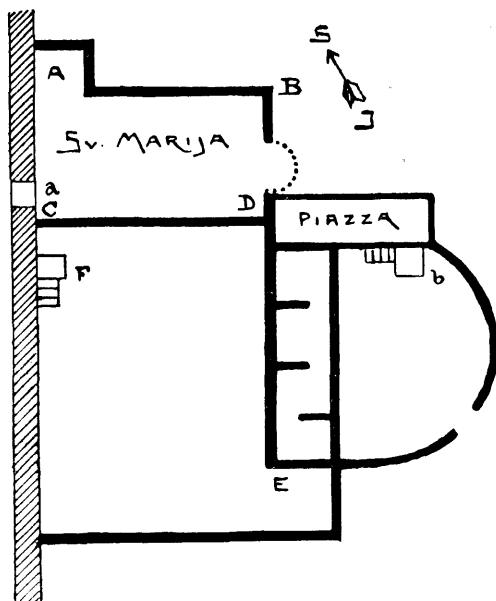
Oko grada vidi se nekoliko porušenih kula. Gradske kule su bile g. 1453 popravljene na trošak mletačke vlade;¹ poznijih doba rek bi da nijesu bile iz-

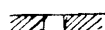
¹ Isprava 13. VII. Mleci 1543, u zborniku sastavljenom od ninskoga biskupa Frana de Grassis, pod naslovom: Monumenta ecclesiae

cathedralis Nonae, ex antiquis et recentioribus scripturis et documentis, canonice et in forma probanti decerpta, anno Domini MDCLXXV..

vedene oveće radnje oko utvrda, premda se je to namjeravalo. Znamenitije još vidive kule jesu: Kaštel, Kandija mala, Banovac ili Kandija velika i stražarnica do gornjih i donjih vrata. Gornja vrata, za srednjega vijeka i vrata sv. Ambroza po obližnjoj crkvi nazivana, odgovaraju drugom mostu, što grad veže s kopnom na sjeveroistočnoj strani. Ova su vrata sredovječnoga izgleda, po svoj prilici na rimskoj osnovi. Od Mlečića popravljena, kako poznije visoko uzidan lav sv. Marka svjedoči, monumentalnijega su izgleda od donjih vrata. Imala su po boku četvorinaste branike, a s južne strane i kulu stražarnicu (sl. 130). Gradske perimetralne

utvrde trebalo bi još potanje ispitati, jer bi se time postiglo ne samo podataka za povijest istih i grada, nego bi se naišlo i na starije spomenike, koji su bili uloženi u njih kao prosto gradivo.

 Gradske zidine i vrata.

AB opstojeti zid, CD do temelja porušeni zid, DE porušene zgrade, F Pergula sa shodom, a nahodaji grobova, b Piazzin solar.

Sl. 131. Tloris samostana sv. Marije u Ninu.

C. Koludrički samostan sv. Marije ili sv. Marcelle.

Nastaviv istom ulicom kroz vrata u gradskom miru kod podrtine kule Kaštel dospije se do luke, gdje je pristan, te dalje k sjeveru vide se prilično sačuvani gradski miri (sl. 128.). Kod drugoga pristana završava na najsjevernijem rtu gradski mir u kulu Kandija Mala, kod koje su ruševine samostana koludrica sv. Marije ili sv. Marcelle.

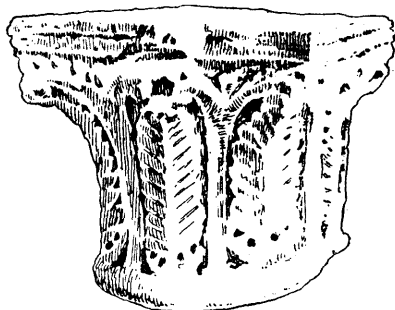
B. Rimska zgrada (thermae?)

Čim prodeš kroz donja vrata i stupiš na raskrižje srednje ulice s onom što vodi Kaštelu, na lijevu ruku se vidi još čitav 180 m. debeo rimski mir s nutrašnje strane (Tloris br. 23.). U vrtu Luke Čurka (Tloris br. 1895.), što je na sjever spomenutoj točki, otkrivene su pokusnim iskapanjem ruševine rimske zgrade, koje je tlo bilo obloženo mozajikom na razne boje, i olovna vodovodna cijev s napisom. Te ruševine su se zasule, a da nijesu bile snimljene. U susjednom vrtu sa sjeverne strane vide se tragovi zgrade sa apsidom, kojoj se značaj pobliže ne može opredijeliti.

što se čuva u nadbiskupskom arhivu u Zadru br. 15, str. 95. Ovaj zbornik poznat inače i pod imenom „Liber Rubeus“ sadrži ovjerovljene prepise od 133 isprave za razdoblja

1200—1675 god., uz dodatak dvijuh poznijih isprava. Ođsele ćemo ga navadati pod sabiračevim imenom.

Ruševine, na našem tlorisu označene br. 58.; stoje među platnom gradskog mira i kućom Piazza. Točni položaj samostana nam je opisan u ispravi šesnaestoga vijeka,¹ a u jednom narisu od g. 1793. predočeno je tadanje stanje zgrada.² Danas mu se jedva tragovi razabiru (tloris sl. 131.). Od crkve se još drži sjeverni zid AB, dočim je južni CD u novije doba do temelja bio porušen; među B i D mora da je bila glavna apsida; sada djelomice pokrivena Piazzinom kućom. S južne strane crkvi u pravcu DE vide se podrtine zgrada, koje mora da su pripadale samostanu, kao što i visoki shod F uz gradski zid s pogledom na ninsku kulu. U samoj

Sl. 132. Kapitel iz sv. Marije.

crkvi do vrata u gradskom zidu (sl. 131. a). već od g. 1885. počeli su se otkrivati grobovi sa bron-sanim spiralnim tokama i nakitima od jantara iz halštatskoga doba, te se je i pokusnim iskapanjem g. 1896. nekoliko našlo.³ U solaru pred Piazzinom kućom ima ulomak crvenoga oprsnika od kamena, sa dekoracijom na pletar i pticom u plitkom reljefu; sličnih ulomaka ima također u obližnjoj gomili.

Nu važniji arhitektonski ostaci sv. Marije bjehu pred ne vele godina kojekuda raznešeni, ali na sreću veći dio ostao je kod ninske obitelji Vigato u Ninu. Od jedanaest kapitela jedan je dospio u muzej sv. Donata u Zadru,⁴

Sl. 133. Građevni komad iz sv. Marije.

¹ U ispravi od g. 1519. ovako se opisuje položaj samostana: „La chiesa et il monastero di Santa Marcella, è dentro nella città di Nona tra questi confini: da scirocco Jadretta [stradella?], et parte via publica, da borra e provenza le muraglie della città di Nona, da garbin messer Zorzi Adiantis.“ Namj. arh. Civr. Kataster g. 1675. fo 40.

² N. mj. Atti di S. Domenico, br. 997.

³ Na ovu točku se odnose i otkrića g. 1755., o čem sravnj Vjesnik NS. IV, str. 166.

⁴ Smirićev katalog Sv. Donata, br. 72, gdje se veli, da je ninski kapitel darovao gosp. I. Meštrović.

četiri su raznesena na razne strane, a šest ih se nahodi pred kućom načelnika Vigata na srednjoj ulici kod donjih vrata. Osnova svih kapitela je oponašanje rimsko-korintuskoga tipa, ali izradba starija sredovječna. Imaju samo jedan red primogovoga surovoga lišća (*acanthus spinosa*). Listovi su rastavljeni deblom, što se razdvaja u dvije grane i završuje kratkom odvodnicom; pobočne grane nad vrškom lista dovršuju u volutu (sl. 132.).

Nad vratima Vigatova vrta nahodi se uzidan sredovječni prag crkvenoga svetišta, urešen plitkom vajarijom navadnoga sredovječnoga pletera (sl. 133.). Donji prag susjedne kuće sastavljen je od ulomka oprsnika sredovječnoga crkvenog svetišta, 0,47 × 0,40 m., na kojem je plitka vajarija sličnog motiva kao na ulomku oprsnika u nadžupskom oboru.

Jackson cijeni, da bi crkva bila iz dvanaestoga ili trinaestoga vijeka,¹ i doista najstarija spomena siže u to doba;² nu, nama se čini, da kapiteli i ostali arhitektonski fragmenti odaju svakako starije sredovječno doba. Polovinom petnaestoga vijeka je crkva bila trošna, te je ugledan građanin oporučio trošak za popravak.³ Neznamo kada je u ovoj crkvi zasnovan koludrički samostan, jer Bianchijeve vijesti nijesu pouzdane;⁴ svakako to mora da se je zbililo prije petnaestoga vijeka.⁵ Tada je u ovu crkvu donešeno i tijelo sv. Marcelle, te se samostan i po njemu nazivao.

Za obsijedanja grada po Skenderpaši g. 1500. ovaj samostan je posvema postradao, te su se koludrice preselile u Zadar i sagradile samostan sv. Marije Nove.⁶ Koludrice su htjele prenijeti u Zadar i tijelo sv. Marcele; ali toga duž ne dozvoli, da grad ne bi opustio.⁷ U ninskom samostanu bjehu ostale samo tri starice, pak mletački vojnici ukradoše tijelo sv. Marcele sa drevnom drvenom škrinjom, te ga prodaše samostanu sv. Dominika u Šibeniku. Odatle je g. 1503. bilo vraćeno Ninu i položeno u stolnu crkvu.⁸ Sv. tijelo g. 1646. bi prenešeno u Zadar; ali iza obnovljenja grada g. 1673. opet vraćeno ninskoj stolnoj crkvi, gdje se sveder čuva. Jedna od najvećih ninskih dragocjenosti jest ta škrinja sv. Marcelle u riznici nadžupske crkve. Pri opisu riznice ćemo se i ovim spomenikom pobliže baviti; za sada spominjemo, da ta umjetnina siže u starije razdoblje srednjega vijeka.

Dr. L. Jelić.

¹ Dalmatia itd. I, 346.

² Crkva sv. Marije u Ninu spominje se prvi put u ispravi od 9. IV. 1201, u arhivu sv. Marije u Zadru.

³ XII. 1448: „ecclesiae sanctae Mariae monialium Nonae;“ de Grassis n. mj. br. 13, str. 84 itd.

⁴ Sr. Zara crist. II, 255 i d

⁵ Posjedi samostana popisani su u Civranovom Katastru 1677 god., br. 18, fo 34—41, i tu

navedene isprave sižu od 1424 god. do 1638; po kojima se razabire, da je selo Sutmija među gradom i Vrsima pripadalo ovom samostanu.

⁶ Izvješće na sv. Stolicu oko 1536 god., de Grassis n. mj. br. 23, str. 119 i d.

⁷ 28. IV. 1502; N. mj. br. 24, str. 123.

⁸ 31. X, 4. XII. 1502; I, 1503, Sanudo, Arkiv za jugosl. povj. VI, str. 223, 227—9, 233.